

~ Per žingsnį nuo meilės 3

CARA
BASTONE

Daugiau
nei flirtas

~ Per žingsni nuo meilės

CARA BASTONE

Daugiau
nei flirtas

1

Merè Trei tikrai mėgo pirmuosius pasimatymus. Žinojo esanti keistuoLė, gal ją net turėtų tyrinėti mokslininkai, bet nieko negalėjo padaryti. Patiko nežinomybė, laukimas. Šviesius plaukus visada šukavo stambiomis, palaidomis garbanomis ir – nesvarbu, ką vilkėjo, – įsivaizdavo, kad yra Eva Merè Seint iš „Į šiaurę per šiaurės vakarus“¹: paslaptinga, pasipuošusi brangakmeniais ir pasiryžusi leistis į visus nakties nuotykius. Be to, jau senokai nėjo į pirmąjį pasimatymą, todėl šis bus ypač įdomus.

– Tikėjau... jaunesnės.

Realybė prigesino Merės lūkesčius. Paniurėlis aklo pasimatymo partneris, sėdintis priešais nuostabiame restorane, ką tik pavadino ją *sena*. Maždaug keturios sekundės tik atsisėdus.

Žinoma, šis tariamas *princas* tamsiais plaukais tvarkingu sklaistymu vienoje pusėje, vidurnakčio mėlynumo

¹ Alfredo Hičkoko 1959 metais sukurtas filmas (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

kaklaraiščiu tobulu mazgu ir smerkiamu žvilgsniu akyse taip pat nebuvo jos skonio. Vis dėlto Merė ketino elgtis mandagiai. Anksčiau ne kartą turėjo puikių pasimatymų su vyrais, neatitikusiais jos idealo standartų. Tikrai neprikišo jiems trūkumų antrą sekundę po pasisveikinimo.

– Jaunesnės, – pakartojo Merė mirksėdama.

Vyriškis taip pat mirktelejo.

– Teisingai. Tau tikriausiai jau per trisdešimt?

Merė stebėjo, kaip vyras dar labiau paniūra, stubinamai mėlynos akys ją vertindamos susiaurėja, o žiaurus juodas humoras nusveria lūpų kampučius.

Mielas berniukas, – įtikinėjo Estrela organizuodama pasimatymą. – Pamatysi, Mere. Džonas – retenybė tokiame mieste. Turi gerą darbą. Išvaizdus, malonus. Jam tereikia rasti tinkamą merginą.

Ir štai Merė susidūrė su faktais. Visos motinos manė, kad jų sūnūs – mieli berniukai. Estrela Modesto buvo maloniausia moteris visame pasaulyje, bet tai dar nereikšė, kad jos sūnus nėra surūgęs pasipūtėlis.

– Trisdešimt septyneri, – atsakė Merė nesigėdydama ir neketindama gūžtis nuo jo aiškiai kritiško mėlynų akių žvilgsnio. – Praėjusią savaitę atšvenčiau gimtadienį.

– O, – vyro išraiška nesikeitė. – Su gimtadieniu.

Merei dar neteko girdėti šios frazės, tariamos su tiek mažai entuziazmo. Lyg sveikintų su mokesčių diena.

– Labas vakaras, – šalia pasigirdo švelnus balsas. Merė pažvelgė aukštyn ir pamatė pribloškiamos išvaizdos droviai besišypsančią tamsiaplaukę. Padavėja buvo tobula: juoda liemene ir baltais užsagstomais marškiniais, nė vieno išsipešusio plauko tvarkingoje

uodegėlėje. Merė pamanė, kad mergina maždaug dvidešimt dvejų, ką tik baigusi studijas, trokštanti tapti aktore ir mėginanti išverti pirmuosius kelis mėnesius *Didžiajame obuolyje*.

– Labas! – nemąstydamą atsakė Merė. Jos natūralus šyptelėjimas šalia pabrėžtinai oficialaus merginos elgesio atrodė kone begėdiškas.

Merė laiku atsisuko ir spėjo pamatyti, kaip Džonas įvertino padavėją. Šaltas ir šiurkštus vyro žvilgsnis keliavo merginos kūnu.

Mielas berniukas, – tvirtino Estrela.

Merė žinojo, kad net po viso šito širdis neleis pasakyti Estrelai, jog mieli berniukai per pasimatymus nevadina merginų senomis, o paskui mintyse nurengeinėja padavėjų. Merė tolerantiška, galbūt per daug tolerantiška, bet viskam yra ribos.

– Taigi, – tarstelėjo Merė, kai Džonas su padavėja pažvelgė į ją ragindami užsisakyti gėrimą. Kaip *miela*, kad jis sugebėjo atplėšti akis nuo tos dailiosios mergytės, atskubėjusios patiekti jam vakarienę. Ji atsisuko į padavėją. – Manau, mums reikia minutėlės.

Merė giliai įkvėpė. Uždavė sau tą patį klausimą, kurį užduodavo nuo tada, kai jau buvo brandi to paklausti, – tai, pasak Džono Modesto-Vitfordo, tęsėsi maždaug pusantro dešimtmečio per ilgai. *Ar galiu tęsti?* Jei atsakymas būdavo teigiamas, jei sugebėdavo elgtis lyg niekur nieko nepaisydama siaubingos situacijos, visada taip ir darydavo.

Ji suspaudė nosies kuprelę. Atsakymas į tą klausimą slypėjo Džono avimuose batuose. Merė jų dar nematė, nes atvyko į restoraną vėliau.

Iš patirties Merė žinojo, kad batus su dekoratyviniėmis skylutėmis, sudarančiomis paukščio sparno raštą, avintys vyrai yra beviltiški. Jau nekalbant apie tokius batus avinčius vyrus puikiais plaukais, tobulu kaklaraiščiu ir piktomis akimis. Perforuoti batai buvo kažkoks paslaptingas vyriškumo simbolis. Neabejojo tuo. Perforuotųjų klubo nariai tikriausiai bendravo vienas su kitu slapta kalba, išsišiepę kilstelėdami antakius, be vargo perduodami informaciją apie jų aplinkoje pasirodančias moteris. Merė dar neišsiaiškino, kodėl taip yra, tiesiog žinojo, kad tai tiesa. Vyrai perforuotais batais su ja nesuderinami.

Merė plačiai atsimerkė ir nekreipdama dėmesio į jo šaltą sutrikusį žvilgsnį pakėlė staltiesės kraštą. Tada su palengvėjimu atsikvėpė. Po stalu pamatė keturiasdešimt šešto dydžio žvilgančius ochros spalvos perforuotus, neseniai nublizgintus batus. Ačiū Dievui. Dabar nebereikėjo jaudintis, ar elgiasi teisingai. Merė atsargiai sulankstė servetėlę ir padėjo ją į šalį. Batai su skylutėmis buvo aiškus dangaus siųstas ženklas, kad atėjo laikas nešdintis.

Vis dar akivaizdžiai sutrikęs Džonas Merei atsistojus pasielgė taip pat. Kol kas vienintelis taškas jo naudai.

– Ačiū už susitikimą, – tarė Merė ir išties turėjo tai omenyje. Bukagalvis galėjo ją pamatęs iš karto pasprukti, bet to nepadarė. – Tačiau nieko nebus.

Vyras karingai suraukė antakius. Veide pirmą kartą nebeliko to smerkiamo šypsniu, atsiradusio vos jai atsisėdus. Dabar jis tiesiog atrodė piktas. Merė akimirką patylėjo tikėdamasi, kad jis ką nors pasakys. Bet ką.

Tačiau nieko, visiškas nulis. Piktai į Merę spoksančio vyro lūpos virto plonyte linija.

– Labos nakties, – tarė ji siekdama rankinės.

– Tu tiesiog išeiini, – tyliai pasakė jis, vis dar agresyviai V forma suraukęs antakius virš šaltų akių.

Merė persimetė per petį rankinės dirželį.

– Turbūt juokauji, – sumurmėjo jis, pirmą kartą pagyvėdamas ir skėstelėdamas ilgomis rankomis. – Koks beprotiškas laiko švaistymas.

Laiko švaistymas, nes neketina su juo permiegoti? Aišku, jis išsipuošęs vilkosi per miestą, taigi dabar tikėjosi deserto. Tiksliau, *jos* deserto. Kai ką tik tiesiai šviesiai pavadino ją *seną*.

Merė giliai įkvėpė ir priėjo arčiau. Nenorėjo sukelti scenos pakeldama balsą. Vyras sustingo ir atsitraukė nuo jos, tarsi amžius būtų užkrečiamas.

Merė nenorėjo elgtis šiurkščiai, bet maždaug prieš dešimtmetį liovėsi leisti iš savęs tyčiotis. Tebūnie prakeiktos socialinės normos. Merė atmetė per pečius plaukus.

– Nesijaudink, Estrelai nieko apie tai nepasakosiu. Bet ji klydo. Tu *nesi* mielas berniukas.

Džonas sumirksėjo, o veido išraiška Merei išdavė jo nuomonę – ji idiotė.

Ji ne idiotė, bet *išmoko* pamoką. Tai paskutinis kartas, kai leido motinai suvesti ją su savo sūnumi. Net jei ta motina – viena geriausių vietinių amatininkų, pagyvinančių Merės parduotuvės asortimentą.

Ji apsisuko ant kulno ir išplaukė iš restorano.

Merė kaip tik rakino savo buto duris, kai pajuto stipriausią ką tik patirto įvykio smūgį. Tai nebuvo žiaurus

ir beprasmis komentaras apie jos akivaizdžiai vyresnį amžių. Tai nebuvo niekšiško vyro pašaipa, kai jis žiūrėjo į ją per stalą. Ar tai, kaip jis pažvelgė į padavėją.

Ne. Blogiausia buvo dabar. Šią akimirką stovint tarpduryje, nes negalėjo paskambinti Korai. Savo geriausiai visų laikų draugei. Buvo su Kora tik dešimt trumpų metų, o tada ji žuvo per avariją. Tai įvyko prieš penkerius metus.

Merei beveik pavyko atgauti ramybę. Ji siuntė neišvengiamus prakeiksmus visatai, klausė savęs, kodėl galėjo nutikti toks nenaudingas, beprasmiškas ir skausmingas įvykis. Leido girtas, ašaringas naktis su kitais Korą mylėjusiais žmonėmis. Liejo graudžias ašaras.

Dabar dažniausiai jausdavosi gerai. Bet ne šį vakarą. Ne šį vakarą, kai taip beprotiškai norėjo paskambinti geriausiai draugei. Kai nenorėjo nieko daugiau, kaip tik išgirsti šiurkštų, pašaipų, kandų Koros balso toną. Kora pasislėptų vonioje, kad sūnus jos negirdėtų, ir pasakytų ką nors panašaus: „Duok man to nevykėlio telefono numerį. Aplamdysiu jam šonus. Pasakysiu, kad neišnaudojo geriausios kada nors turėtos galimybės. Jis nuėjo į pasimatymą su Nuostabiąja Mere Trei ir susimovė po pirmojo sakinio! Koks silpnaprotis. Daugiau negalvok apie jį, Mere, nebent tą darytum iš gailėsčio šiam kvailiui.“

Bet ar Merei iš tiesų reikėjo, kad Kora išbartų tą susiraukusį vyruką? Ne. Visai gerai susitvarkė ir pati. Juk paliko restoraną, ar ne? Gal jai prireikė pagalbos išsklaidyti galvoje pabirusiems žodžiams? Balsui, kuris skambėjo įtartinais panašiais kaip jos motinos. *Per sena... Senka*

laikas... Juk nenori mirti viena, ar ne? Trisdešimt septyneri ir vieniša, kaip gaila.

Jos mama šį žlugusį vakarą laikytų pelnyta bausme Meri. Bausme už įžūlumą ilgus metus manyti, kad turi pakankamai laiko gyventi neieškodama meilės. Jei kada nors papasakotų mamai šią istoriją, ji sučiauptų lūpas ir labai atidžiai pažvelgtų į Merę: „Aš tau taip ir sakiau.“

Merė paskui save uždarė ir užrakino duris. Šviesos bute vis dar buvo išjungtos. Merė visuomet jausdavosi lyg būtų įėjusi į parodą nakčiai uždarytame muziejuje. Štai jis, Merės Trei gyvenimas. Ji žvelgė į gumbuotas baldų formas, geometrinį kilimėlių grakštumą ant grindų, rėmus ant kambario sienų. O tada kitoje prieškambario pusėje kabančiame veidrodyje išdygo jos pačios vaiduokliškas šešėlis.

Ji ilgėjosi Koros.

Tikėjaisi jaunesnės, – vėl iš niekur pasigirdo paniekinamas balsas, susipynęs su jos mamos balsu. Kiek kartų mama perspėjo, kad ji sparčiai artėja prie kritinio amžiaus? Kai vyrai norės, kad būtų jaunesnė? Šimtą? Tūkstantį?

– Koks asilas, – prunkštelėjo Merė ir uždegė šviesą suteikdama namams šviesių, ryškių akcentų. Jis asilas, kuris jos nenusipelnė. Asilas, besišaipantis iš visų tų metų, prarastų bandant atsisveikinti su drauge. Su ta, kuriai šį vakarą negalėjo paskambinti.

– Sunkus pralaimėjimas širyt, Vitfordai.

Džono pečiai įsitempė taip, tarsi raumenys būtų sujungti styga, ką tik sutrumpėjusia dešimčia centimetrų.

Jis pasisuko girgždančioje kėdėje saugodamasis, kad nesusimuštų kelių į dokumentų spintelę. Taupydamas vietą mažame kabinete kone ant jos sėdėjo. Tarpduryje, vypsodamas lyg didžiausias pasaulio avigalvis, o toks ir buvo, stovėjo Krešas Vilisas.

Vilisas buvo apygardos prokuroro padėjėjas. Džono nemėgstamiausias žmogus Bruklino rajone. Net minityse Džonas atsisakė vadinti jį Krešu. Kokie tėvai galėtų pavadinti savo vaiką *Krešu*, dėl Dievo meilės? Matyt, turtingi tėvai.

Džonas leido žvilgsniui nuslysti nuo šviesiaplaukės Viliso galvos iki jo žalsvai mėlynos spalvos odinių loaferų galiukų. Viskas pradedant du šimtus dolerių kainavusia šukuosena ir baigiant priderinta žalsvai mėlyna nosinaite kostiumo kišenėje šaukė apie pinigus. Niekas neinvestuotų į žalsvai melsvus loaferus, jei neturėtų bent penkių *kitų* darbo batų porų.

– Dar nelaikyčiau to pralaimėjimu, – tarė Džonas ištiesdamas kojas ir sukryžiuodamas jas per kulkšnis. Žinojo, kad toks nerūpestingumas Vilisą supykdytų.

– Tavo merginai pareikšti kaltinimai pagal visus straipsnius? Gana didelis smūgis žaidimo planui, drauguži.

Džonas giliai įkvėpė. Suprato, kad kalbama apie Hang Ngujen, pirmos kartos iš Vietnamo kilusią septyniolikmetę amerikietę. Niujorko valstijoje jai galiojo suaugusiesiems taikomos bausmės. Tą rytą Hang buvo pateikti trys skirtingi kaltinimai dėl prostitucijos ir vienas ypač rimtas kaltinimas dėl prekybos žmonėmis seksualinei vergijai. Bet to ir buvo galima tikėtis. Bruklina visi dėl

visko kaltinami. Tik ne visi patenka į kalėjimą. Džono darbas už tai kovoti. Jis buvo visuomenės gynėjas ir tuo didžiavosi.

Džonas laikė savaime suprantamu dalyku pasišaiptyti iš apygardos prokuratūros klerko, vypsančio tarpduryje. Nors gynėjai ir apygardos prokurorai drėbti iš skirtingo molio, prokuratūroje dirbo daug žmonių, kuriuos Džonas gerbė. Kai kuriuos netgi laikė draugais.

Vilisas nebuvo vienas iš jų.

Džonas manė, kad priešais juos pavertė ne prigimtis, o nesutampantys tikslai. Jie gimė skirtingoje aplinkoje ir norėjo atsidurti skirtinguose pasauliuose. Krešas Vilisas su savo kišeninėmis nosinaitėmis ir švelniais odiniais batais siekė prestižo ir žinomumo vildamasis kada nors tapti Bruklino prokuroru. Nagrinėjo bylas taip greitai, kaip galėjo, griežtai bausdamas nusikaltėlius ir džiūgaudamas dėl kiekvieno kaltinimo, kurį sugebėdavo įpiršti patikliems prisiekusiesiems.

O Džonas norėjo, kad nepilnamečiai nepatektų į kalėjimą. Taigi Vilisas ir Džonas nebuvo artimi bičiuliai.

Be to, Vilisas dar ir buvo vienas iš tų avigalvių, kurie spyrėsi trumpinti Džono pavardę iš Modesto-Vitfordo į Vitfordą. Džonas negalėjo to pakęsti.

Manė, kad Vilisas tyčia taip siekia priminti jam apie tėvą. Menkas būdas pamėtėti užuominą, kad Džono kryžiaus žygis ginti nekaltuosius yra nenuoširdus. Bent jau Viliso akyse.

– Na, prasideda linksmybės, – draugiškai tarė Džonas žinodamas, kad Vilisas atėjo čia jį išprovokuoti.

„Linksmybės“ – tai daugybė mažai apmokamų, stresą keliančių darbo valandų. Laukė kankinantys tyrimai, rašymas, derybos, instruktavimas. Ginant vaiką, Džono manymu, nenusipelnusį praleisti už grotų net iki trisdešimt penkerių metų.

– Sveikas, Krešai, – tarė Ričis Dearas, aplenkdamas tarpduryje stovintį Vilisą ir įeidamas į kabinetą, kuriame dirbo su Džonu. – Skambino mano močiutė. Nori susigrąžinti batus.

Džonas prunkštelėjo atitraukdamas kojas ir leisdamas Ričiui prasibrauti pro keturiasdešimt penkių centimetrų tarpą – jį reikėjo įveikti, kad prasigrūstų prie savo darbo stalo.

Vilisas piktai dėbelėjo į juos abu.

– Tebūnie, – sumurmėjo apsisukdamas ant kulno ir išpėdindamas lauk.

– Mane ne veltui vadina Naikintoju, – piktdžiugiavo Ričis pasilenkdamas per mažą kabinetą su trenksmu uždaryti durų. – Sugebu atsikratyti kenkėjų.

– Aha. Niekas tavęs taip nevadina.

Abu nusijuokė. Ričis Dearas² – Dievo duota pavardė – buvo šviesiai dažytais plaukais, maždaug trisdešimčia centimetrų žemesnis už Džoną, visada šiek tiek susitaršęs. Jo bylos dažnai atsidurdavo netvarkingose krūvose ant Džono stalo ar kėdės. Pirmą kartą jie pradėjo dalytis šia šluotų spinta, valstybės vadinama kabinetu, prieš dvejus metus. Tada Džonas buvo įsitikinęs, kad audringasis Ričis Dearas pasiūstas iš pragaro jo kankinti. Dabar jie buvo draugai.

² *Dear* angliškai – brangusis.

Be to, Džonas atrado triukšmą slopinančias ausines ir tada jų darbo santykiai žymiai pagerėjo.

– Ką Krešas čia veikė? – paklausė Ričis su tokia panieka, kokią įprastai reiškia tik trylikametės merginos.

– Tiesiog atėjo pasijuokti iš manęs dėl gyvenimo pasirinkimų. Kaip įprastai.

– Nepaisyk jo. Jam tiesiog apmaudu, kad teismo salėje pasižymi stipresne charizma nei jis.

Ant apsilupusio medinio Džono stalo suzvimbė jo mobilusis telefonas ir nušliuozė kelis centimetrus į šoną. Pamatęs skambintojo vardą Džonas susiraukė ir nutildė telefoną.

– Šiandien slapstaisi nuo mamos? – žvilgtelėjęs į Džono telefoną paklausė Ričis.

Džonas labai mylėjo savo mamą, bet ši mėgo bendrauti darbo dienos metu. Perskambins jai nuo metro eidamas namo. Arba... ne. Pagalvojęs apie pokalbį su mama šį kartą pajuto, kaip pilvą spaudžia nepaprastai sunkus baimės kamuolys.

– Skambina norėdama sužinoti apie pasimatymą, kurį man suorganizavo.

– Tai buvo vakar vakare! – suprato Ričis staigiai atsisukdamas į Džoną ir vos neišpildamas ant kelnių viso puodelio drungnos kavos. – Kaip sekėsi? Jei vengi motinos skambučių, spėju, kad patyrei nesėkmę. Argi Estrela neprisiekė, kad užgims meilė? Sutiksi būsimą žmoną?

Ričis net nesusiraukęs siurbtelėjo pusę puodelio nešviežios kavos. Tą per savo karjerą išmoksta daryti visi geri visuomenės gynėjai.

– Tuščias bilieto švaistymas, – sumurmėjo Džonas turėdamas omenyje *MetroCard* bilieto kainą dviem traukiniams, kuriais važiavo į tą juokingą restoraną.

– Kodėl? – smalsavo Ričis nurydamas kavos likučius. – Ar buvo nuobodi? Nemandagiai elgėsi su padavėju? – jis pasilenkė ir teatrališkai sušnibždėjo: – Ar ji iš tų siaubingų žmonių, kurie išsipučia nosis į medžiagines servetėles?

Džonas nusijuokė ir papurtė galvą.

– Ne. Ne. Dėl jos viskas buvo gerai, – kiek jis galėjo spręsti. Tiesą sakant, kiek jis galėjo spręsti, ji buvo kone pati nuostabiausia moteris, kokią kada nors gyvenime matė. Kol ji įveikė maždaug dvylika metrų iki staliuko restorane, jis bandė patikėti, kad ši mergina iš tikrųjų čia atėjo dėl *jo*. To negalėjo būti. Motinos neorganizuodavo sūnams pasimatymų su gražuolėmis kino žvaigždėmis. Ir tada ta *šypsena*. Tukt. Jo širdis taip stipriai plakė gal tik tada, kai bėgiojo ristele. Tikras stebuklas, kad neišvertė vandens stiklinės sau ant kelnių ar neiškrėtė ko nors panašaus. Ne. Apsijuokė kitaip. Daug blogiau. Jis ir tas netikęs nerangus liežuvis. Džoną persmelkė kaltė. – Tiesiog... Šiuo metu pasimatymai man yra laiko švaistymas. Negaliu... to daryti.

– Kaip žmogus, taip neįtikėtina išraiškingai kalbantis teismo salėje, tikrai *puikiai* moki parinkti žodžius atsiliepdamas apie save, – sausiai tarė Ričis.

Džonas prispaudė pirštų pagalvėles prie kaktos, tarsis galėtų per kaulą masažu įveikti galvos skausmą. Šis, regis, jau artėjo.

– Darbe žaidžiu daug psichologinių žaidimų. Nenoriu to daryti laisvalaikiu.

– Aha, – išmintingai linktelėjo Ričis. – Daugiau nė žodžio. Ji buvo viena iš *ty*.

Ričis jau buvo pasisukęs į savo stalą. Džonas paprastai išnaudodavo kiekvieną progą, kad nukreiptų dėmesį nuo plepaus kabineto draugo ir kuo daugiau nuveiktų, bet kažkas Ričio žodžiuose privertė stabtelėti.

– Viena iš kokių? – paklausė Ričio nugaros ir nutildė dar vieną motinos telefono skambutį.

– Žaidėja. Turinti savas taisykles. Kuri paspendžia sąžadus, o paskui godžiai trina rankas žiūrėdama, kaip tu užpakaliu krenti tiesiai į juos. Patikėk, tokias pažįstu. Atrodo, kad išvengei bėdos.

Vis dar kiek suglumintas draugo įvertinimo Džonas apsisuko ir pažadino dvylikos metų senumo vaizduoklį, pūpsojusį ant darbo stalo tarsi sunki, smerkianti rupūžė.

Džonas laikė save puikiu charakterių žinovu – tai teismo salėje buvo būtinybė – ir Merė Trei jam atrodė kitokia. Tačiau būdamas trisdešimt vienu ir per visą savo gyvenimą teturėjęs vieną rimtą merginą, gal, galima sakyti, dar tris ketvirčius kitos, Džonas tikrai nebuvo moterų ekspertas. Galbūt Ričis teisus.

Kompiuteris pranešė apie klaidą, ir Džonas suaimanavo vėl sutelkdamas mintis į atliekamą užduotį.

Po septynių valandų Džonas išėjo iš Bruklino Aukščiausiojo Teismo į Džeistrytą. Ėjo pasikabinęs krepšį ant skaudančio peties, ant rankos užsimetęs švarką taip saugodamas jį nuo susiglamžymo. Dabar Bruklina buvo tas greitai pralekiantis metų laikas, kai skirtumas tarp vidaus ir lauko temperatūrų labai nežymus. Aštuntos valandos vėjelis pabučiavo per medvilninius marškinius. *Sveikas grįžęs į pasaulį, Džonai.*

Deja, didžiumą gyvenimo leido tarp ką tik palikto pastato sienų. Šios trumpos akimirkos prieš saulėlydį pučiant šiltam vėjeliui buvo tarsi garnyras lėkštės kraštelyje. Tikroji gyvenimo mėsa ir bulvės – prie klubo glundančiame krepšyje. Jis kryptingai žingsniavo metro link nepaisydamas *Shake Shack* užkandinės sirenos šauksmo ir nešvariais geltonai nudažytais laiptais nusileido į traukinį.

Kai po keturiasdešimties minučių išniro savo rajone, saulė jau buvo nusileidusi, o apsisprendimas nevalgyti greitojo maisto privertė žarnas gailiai urgzti. Šaldytuve jo laukė tik salotų padažai ir pusė porcijos vakar vakare valgytų keptų daržovių. Ak, koks džiaugsmas.

Džonas pasvarstė, ar pakeliui namo nevertėtų paskambinti mamai. Nusprendė palaukti, kol pasistiprins vakarieniaudamas.

Vos įėjus į butą trečiame aukšte Džono dėmesį patraukė spalvinga dėmė. Tiesą sakant, dvi spalvingos dėmės. Jo mama ryškiai violetine suknele ir žilstelėjusių plaukų kupeta ant galvos išsoko iš virtuvės laikydama Džono katę Rūtą. Ši draskėsi ir sukinėjosi Estrelos glėbyje mėgindama ištrūkti.

– Mama, – nustebo Džonas. – Ką čia veiki?

Ji prisimerkusi pažvelgė į sūnų.

Džonui suspaudė paširdžius.

Mama sužinojo, kas nutiko per pasimatymą.

2

– Kaile, ar gali paimti iš sandėliuko tas dvi rožines dėžutes? – per petį sušuko Merė bandydama išlaikyti rankose du glėbius popierinių gėlių. Ruošė joms vietą namų prekių parduotuvės vitrinoje. Merė beveik penkerius metus pati vadovavo jai priklausančiai parduotuvei *Šviežia*. O šiandien buvo ta diena, kai ruošė birželio mėnesio vitriną, galbūt mėgstamiausią per visus metus. Ji mėgo Kalėdų vitrinų spalvingumą ir blizgesį, bet birželį ji išties pražysdavo nuberta gėlėmis. Merė drąsiai rinkosi kontrastingas spalvas ir perpildydavo erdvę dirbtine žaluma. Jai patiko nesidrovinti sveikinti vasarą.

– Nerandu! – iš parduotuvės galo pranešė Kailė, pauglė, dirbanti Merės parduotuvėje ne visą darbo dieną.

– Gal dėžutės violetinės? – sušuko Merė. – Jose yra... žinai... kad ir kaip pavadintum tuos dalykus...

Merei iš galvos išgaravo visi žinoti žodžiai, nes pro parduotuvės vitriną pražingsniavo vienas gražiausių, iš kojų verčiančių vyrų, kokį ji kada nors buvo mačiusi.

Aukštas, lieknas, plačių pečių, šviesiai rudų plaukų, vilkėjo statybininko liemenę. Atrodė, lyg būtų nužengęs iš pornografinio filmo, kuriam aktorius atrinko pati Merė. Vyras grįžtelėjo į pro vitriną jį stebinčią Merę ir nueidamas įžūliai jai išsišiepė.

Prakeikimas.

– Geriau nei stiklinė *Red Bull*, – pati sau sumurmėjo Merė.

– Ar turėjai omenyje raudonas dėžutes su dirbtine žole? – šūktelejo Kailė.

Sudėjusi popierines gėles į sūsnį vitrinoje Merė grįžo į sandėlį padėti Kailei. Po pusės minutės paieškų rado tai, ko ieškojo.

– Aha, – sausai pratarė Kailė. – Turėjai omenyje mėlynas dėžes su stiklainiais. Kaip galėjau nesuprasti?

Merė nusijuokė.

– Atleisk. Išblaškė pro šalį einantis karštas gražuoliukas.

Nors jas skyrė daugiau nei dvi dešimtys metų, Merė ir Kailė labiau priminė drauges nei viršininę ir darbuotoją. Kailė maždaug per praėjusią Padėkos dieną atvyko gyventi pas savo netikrą brolių Tailerį Lešuskį, vieną geriausių Merės draugų. Netrukus Merė pasiūlė jai darbą parduotuvėje. Tai buvo būdas tiek diskretiškai stebėti Kailę, kai Taileris būdavo darbe, tiek galimybė ją pažinti. Merė nesitikėjo, kad paauglė bus tokia beprotiškai naudinga. Rimtai, Kailė dirbo mažiau nei penkiolika valandų per savaitę, bet padarydavo daugiau nei kiti du Merės darbuotojai kartu sudėjus.

Kišenėje suskambo telefonas. Merė išsitraukė jį norėdama įsitikinti, ar tai ne kuris nors iš amatininkų. Tai

buvo tik motinos elektroninis laiškas. Temos eilutėje parašyta: „Skubu, nedelsdama perskaityk.“ Merė spustelėjo laišką ir nustebo, kai kietai sukąsti krūminiai dantys nesulaužė žandikaulio. Tai buvo straipsnis apie po trisdešimties drastiškai mažėjantį moters vaisingumą. Matyt, mama frazę *skubu* minėjo netiesiogiai. Merė ištrynė laišką neperskaičiusi straipsnio.

Sutilindžiavo parduotuvės varpelis, ir Kailė iškišo galvą iš sandėlio. Tuoj pat nėrė atgal.

– Ar tavo karštuoliukas vilkėjo statybininko liemenę?

– Oi! Ar jis ten? – visos Merės mintys apie mamos kišimąsi į jos reikalus išgaravo.

– Tikrai taip. Aš... pačiupsiu mums pietus, – Kailė nuskubėjo prie galinių durų.

– Įtrauk į įmonės sąskaitą! – sušuko Merė, tada pasilygino plaukus, prispaudė prie klubo dėžę su stiklainiais ir išėjo iš sandėlio su įprasta plačia šypsena veide.

– Sveiki, ar galiu kuo nors padėti?

Vyras pasilenkęs apžiūrinėjo keraminius laikrodžius, išdėstytus palei sieną. Išgirdęs Merės žodžius atsitiesė ir nusišypsojo. Po velnių, jis tikrai patrauklus. Aukštas ir besišypsantis. Kaip tik taip, kaip jai patiko.

– Ak, tiesiog žvalgausi. Turbūt galima pasakyti taip, – tarė jis akimis greitai nuslinkdamas jos kūnu.

Merė stipriau nusišypsojo. Ji mėvėjo aptemptus džinsus, vilkėjo baltus marškinėlius su V formos iškirpte ir ant abiejų pečių išsiuvinėtomis gėlėmis, avėjo rudus aukštakulnius batus iki kelių. Natūraliai garbanoti plaukai šiandien krito gražiomis bangomis.

– Prašom pažiūrėti, – pasiūlė ji, padėjo į vitriną dėžę su stiklainiais ir pradėjo į juos kišti dideles nederančių popierinių gėlių puokštes.

– Anksčiau nepastebėjau tavo parduotuvės, – švelniai suskambo vyro baritonas. – Ar ji čia seniai?

– Jau penkeri metai. Tikriausiai negyveni kaimynystėje.

– Tiesa. Mes... aš iš Kvinso, – vyro rankos buvo kišenėse, o gražus veidas Merei atsisukus atrodė kiek nusi-vylęs.

Merė nepraleido netyčia ištarto „mes“. Vyriui buvo maždaug trisdešimt penkeri. Tikrai galėjo būti vedęs.

– Tu ir tavo žmona? – spėjo ji.

Vyro skruostai paraudo.

– Ak. Buvusi žmona. Tikriausiai iš įpročio pasakiau „mes“.

– Oi. Kaip gaila, – Merė kalbėjo nuoširdžiai. Pati ištekėjusi nebuvo, bet matė tikrai daug iširusių savo draugų santuokų. Puikiai suprato, kiek tai gali sugriauti gyvenimus.

– Nieko tokio, – vyras gūžtelėjo pečiais. – Seniai buvo aišku, kad taip nutiks. Beje, aš vardu Džeimsas.

– Merė.

– Ką gi, Mere, puikus pasirinkimas, hm, šių daikčių, kuriuos čia turi.

Ji nusijuokė manydama, kad jo nevikrus, drovus elgesys nepaprastai mielas.

– Tai servetėlių žiedai.

Džeimsas žvalgėsi po parduotuvę, kol Merė tvarkė vitriną. Jiedu tingiai plepėjo apie parduodamas smulkmenas ir jo statybos darbus iš smiltakmenio už trijų kvartalų. Džeimsas itin dažnai žvilgčiojo jos pusėn. Merė pajuto, kad rausta. Vyras tikrai labai gražiai atrodė. Pilve ėmė plasnoti drugeliai.

Būdama dvidešimties Merė niekada, niekada nekviesdavo vyrų į pasimatymus. Mamos mokymas buvo aiškus. Tai – vyro pareiga. Per stiprus puolimas keltų grėsmę jo vyriškumui.

Kora padėjo jai suprasti, kad jei vyrui kyla sunkumų dėl vyriškumo, tai jo, o ne jos bėda. Dvidešimties su trupučiu Merė pradėjo kviesti vyrus į pasimatymus. Tačiau tai nereiškė, kad dabar ne taip baisu kaip anksčiau.

Kai Merė pasisuko į Džeimsą, degė ir jos skruostai, ir delnai.

– Džeimsai, norėčiau sužinoti...

Jis atsisuko. Veidas rodė painius jausmus.

Prie lauko durų suskambo varpelis, bet Merė nepasisuko pažiūrėti, kas įėjo.

– Ar norėtum kada nors su manimi pavakarieniauti? – baigė tikėdamasi, kad balsas nepasieks tų, kurie ką tik įėjo į parduotuvę.

– O, – tarė Džeimsas tuo pačiu glotniu balsu, nuo kurio šias penkiolika minučių vartėsi Merės skrandis. Jis žengė arčiau ir ranka persibraukė plaukus. Būtent tada Merė pamatė aukso blyksnį. Ant jo kairės rankos.

Taigi. *Taigitaigitaigitaigitaigi.*

– Kai sakiau buvusi žmona, – sumurmėjo jis, nukreipęs akis į naują parduotuvės lankytoją už Merės nugaros, – tikriausiai turėjau pasakyti, kad netrukus ji taps buvusi. Bet mes, taip, bandome taikinamąjį tarpininkavimą, ir turbūt neturėčiau...

Merė nenorėjo gėdintis. Tai jam turėtų būti gėda. Vis dėlto nepavyko sustabdyti karščio, plūstančio į skruostus. Tarsi to negana, ėmė prakaituoti krūtinė. Viskas kaip numatyta.

– Ak. Gerai, – Merė pakilo iš vietos, kur tupėjo tvarkydama gėles. Keletą jų vis dar laikė rankose. – Tai puiku. Sėkmės.

Džeimsas žingtelėjo į priekį. Atrodė, kad sąmoningai nekreipia dėmesio į kitą pirkėją.

– Nenorėjau suklaidinti. Tiesiog esi tokia graži, o man buvo tokia prasta diena, kol tu man nenusišypsojai.

Fu. Ar jis privalo būti toks mielas?

– Visiškai nieko tokio. Sėkmės visur kur!

Merė plačiai nusišypsojo tikėdamasi, kad jis nebeat-siprašinės, nes tai leido gėdai dar stipriau įsmeigti į ją nagus.

– Taip, – sumurmėjo vyras. – Tau taip pat, – jis paliko parduotuvę, pervėrė Merę apgailėtiniu žvilgsniu pro vitrinos stiklą ir grįžo tuo pat keliu, kuriuo buvo atėjęs.

Merė atsispyrė norui susitraukti tarsi razina ir numirti. Su saulėta šypsena veide ji atsisuko į naująjį klientą.

Kartą ji stovėjo ant šaligatvio krašto, kai pro šalį važiuojantis taksi purvinu balos vandenių aptaškė jos naująjį *Anthropologie* sijoną. Tai, kas nutiko dabar, buvo beveik emocinis to įvykio atitikmuo.

Mat jos parduotuvėje stovėjo užuojautą spinduliuojanti Estrela ir iš pažiūros paniekinamai nusiteikęs Džonas. Jo alkūnė tvirtai spaudė motinos gnaužtai.

Šypsena išgaravo nuo Merės veido, ji tiesiog įsistebeilijo į juos. Jei reikėtų išsirinkti žmogų, kurį norėtųsi matyti mažiausiai, kai kvieti į pasimatymą vedusį vyrą ir kai šis tave atstumia, tai būtų Džonas Modesto-Vitfordas. Prisiminimai apie jo niūrią kritiką prieš porą dienų Merės mintyse tebebuvo skausmingai švieži. Ji

neleido nuoskaudai pernelyg paveikti, bet žaizda tikrai dar nebuvo iki galo užgijusi.

– Mere! – šypsodamasi pasisveikino Estrela. Buvo akivaizdžiai pasiryžusi nekreipti dėmesio į romantinę nesėkmę, kurią ką tik stebėjo. – Kaip laikaisi? Parduotuvė atrodo gražiai kaip visada. Jau pažįsti Džoną, mano sūnų. Jis išsivedė mane papietauti netoliese. Norėjau, kad pamatytų tavo jaukiają parduotuvę.

Merės akys nukrypo į vyrą juodomis kelnėmis, baltais marškiniais ir tamsiai mėlynu kaklaraiščiu. Ir taip, blizgiais perforuotais batais. Juk šeštadienis, dėl Dievo meilės! Kaip giliai turi būti įsišaknijęs batų su skylutėmis kultas, kad žmogus avėtų juos ir savaitgalį?

– Sveiki, – pasisveikino Merė.

– Sveika, – šiek tiek gergždžiančiu, gal kiek virpančiu balsu atsakė Džonas.

– Aš greitai nubėgsiu į paštą kitame kvartale, – sučiulbėjo Estrela. – Mere, ar turi minutėlę aprodyti Džonui savo parduotuvę?

Nelaukdama atsakymo Estrela nėrė prie lauko durų kartu stumtelėdama sūnų į priekį.

Estrelai išėjus parduotuvėje įsivyravo aidinti tyla. Džonas žvelgdamas į Merę mirksėjo. Merė mirksėjo žvelgdama į jį.

– Ką gi, – prabilo Merė gestikuliuodama rankomis. Tik dabar suprato, kad vis dar laiko gėles. – Tai mano parduotuvė. Maloniai kviečiu apsižvalgyti. Sakyk, jei norėsi ko paklausti.

Atsisukusi į vitriną ir pradėjusi jaukti puokštes, kurias jau buvo sudėliojusi, Merė pajuto jo žvilgsnį. Prieš akimirką puokštės atrodė ryškios, nerūpestingos ir

linksmos, o dabar staiga tapo netvarkingos ir nuobodžios. Galbūt reikėtų pradėti iš naujo.

Merė suprato, kad Džonas taip ir liko stovėti prie lauko durų. Vis dar jautė į jos nugarą nukreiptą žvilgsnį.

– Mere, – po akimirkos tarė jis tuo dvispalviu balsu. Kaip ji aną vakarą nepastebėjo jo balso ypatumų? Jis buvo toks išskirtinis. – Mes su mama nepietavome netoliese.

Merė akimirksniu nusprendė, kad visos gėlių puokštės visiškai džiugios ir tobulos tokios, kokios yra dabar. Per ilga terlionė gali išsunkti magiją kaip vandenį iš kempinės. Ji paėmė glėbį stiklainių ir pradėjo dėlioti juos palei parduotuvės sienas. Likusius įkurdins vitrinoje.

– Šit kaip?

Džonas atsikrenkštė.

– Ji man pasakojo, kad kalbėjotės apie mūsų, hm, pasimatymą.

Merė staigiai atsisuko. Pasisekė, kad nė viename iš stiklinių indų nebuvo vandens, antraip būtų permirkusi iki kojų pirštų galiukų.

– Aš niekaip tavęs neįskundžiau. Aš tik jai pasakiau, kad...

– Kad buvo prastai. Žinau. Viskas gerai, Mere. Kalbėjai nuoširdžiai. Taigi vakar vakare ji pasirodė mano namuose labai įniršusi, nes, pasak jos, Merė Trei visada gerai leidžia laiką, kad ir ką darytų. O jeigu jai nebuvo gerai, tai kaltas aš. Ir jei tai mano kaltė, esu skolingas tau atsiprašymą, – Džonas delnais į viršų iškėlė savo stambias rankas. – Taigi aš čia.

Merė susiraukė.

– Mama atitempė tave į parduotuvę manęs atsiprašyti? Jis nusivaipė ir akimirką tas paniuręs veidas net atrodė šiek tiek nusiminęs.

– Atėjau savo noru.

– Ji tempė tave už alkūnės, – Merė kilstelėjo antakius. Džono lūpų kampučiai nusviro.

– Norėjau palaukti lauke, kol parduotuvėje buvo kitas klientas. Bet mano mamai tai nė kiek netrukdė.

Merė paraudo ir vėl susigėdo dėl vedusio Džeimso.

– Šit kaip.

Džonas žvilgtelėjo pro priekinį langą suraukęs antakius, nors ir ne taip agresyviai, kaip, jos žinia, gebėjo padaryti. Rankas laikė sukištas į kišenes.

– Paklausk, Mere. Buvai teisesnė už mano mamą. Nesu mielas berniukas. Tiksliau, man trisdešimt vieni, mėgstu galvoti, kad iš nemielo *berniuko* palaipsniui virtau nemielu *vyru*.

Merė jį tyrinėdama pakreipė galvą į šoną. Džonas atrodė vyresnis nei trisdešimt vienu. Jo tamsūs plaukai su tvarkingu sklaistymu taip žvilgėjo, kad atrodė, jog yra žilų plaukų, bet iš tikrųjų tai buvo tik juodų plaukų kaugė. Raukšlės aplink akis, labiau tikėtina, atsirado dėl nuovargio nei dėl amžiaus.

Vyras atsikrenkštė, o ryškiai mėlynos akys įsmigo jai į veidą.

– Esu užsiėmęs paniurėlis, susirūpinęs ir... šiurkštus. Tačiau tai nepateisina to, kad dėl mano elgesio pasijutai prastai. Taigi aš atsiprašau. Tikrai. Atleisk, Mere. Atsiprašau už nemalonumus, sukeltus tą vakarą. Ir atsiprašau, kad buvau šiurkštus.

Oi. Iš tikrųjų tai buvo geras atsiprašymas. Ne koks greitas šokis, oficialus ir abejingas *atsiprašau, jei mano*

veiksmi žeidė tavo jausmus. Tai buvo tikras atsiprašymas. Jis pripažino, kad elgėsi šiurkščiai.

Džonas stovėjo it įbestas. Rankas laikė kišenėse, akys žvelgė į jos akis, lūpos surauktos, antakiai piktai nusi-leidę.

– Na, – Merė treptelėjo koja. – Gal būtų lengviau tau atleisti, jei nebūtum ką tik matęs, kaip aš susimaunu.

Džonas šyptelėjo, iš jo burnos pasigirdęs niurzgėjimas kitoje dimensijoje galėjo reikšti juoką.

– Taip. Į tai buvo... sunku žiūrėti.

Merė piktai dėbtelėjo.

– Ne mano kaltė, kad jis vedęs.

– Ne. Tu nekalta.

– Ir, tiesą sakant, laimėjimas, kad tai sužinojau *nespėjusi* nueiti su juo į pasimatymą. Nė neįsivaizduoji, kiek kartų man taip nutiko, – pasisukusi Merė ėmė toliau dėlioti po parduotuvę stiklinius indus. Sukinėjo juos taip ir anaip, kol atrodė tobulai. – Beje, atsiprašymas priimtas.

– Oho. Puiku.

Suskambo parduotuvės varpelis ir įėjo Estrela. Ji ir sūnus apsikeitė žvilgsniais, be žodžių pabendravo, ir Merė suprato, kad motina Džonui atleido.

– Estrela, džiaugiuosi, kad grįžai. Nebuvau tikra, kaip eksponuoti vazonus, kuriuos vakar atnešei.

Estrela buvo amatininkė, kurios darbus Merė pristatė savo parduotuvėje. Čia prieš kelerius metus jos ir susidraugavo. Moteris buvo išties kūrybinga. Ji pradėjo nuo įmantriai išsiuvinėtų pagalvėlių. Pirmą kartą jas pamačiusi Merė akimirksniu ėmė varvinti seilę. Paskui Estrela išgyveno gobelenų fazę, ši išsirutuliojo į langų vitražų etapą, o dabar atėjo šių mielių vazonų eilė. Juos Estrela

žiedė keramikos studijoje ir tobulai glazūravo. Merėi jie labai patiko. O Estrelą ji dievino.

Skirtingai nuo kai kurių kitų amatininkų, ši moteris buvo rami ir praktiška. Jei Merė negalėdavo parduoti kai kurių jos darbų, Estrela juos pakeisdavo dėl to neišžeisdama. Merė labai vertino jų profesinius santykius, bet toli gražu ne taip kaip asmeninius. Kone kartą per savaitę Estrela užsukdavo papietauti su Mere arba tiesiog trumpai paplepėti. Tikras stebuklas, kad taip ilgai pažinodama Merę ji iki šiol nebandė supažindinti jos su Džonu. Prieš pasakant, kad jiems nepavyko, visą Merės kūną slėgė baimė. Ji nenorėjo, kad kas nors pakenktų jos santykiams su drauge. Vis dėlto, matyt, tai nepadarė per daug žalos, turint omenyje, kad Estrela žingsniuodama per parduotuvę šypsojosi ir lengvai apkabino Merę.

– Galėtumei eksponuoti juos ten, kartu su kitais vazonais, – parodė Estrela.

– Niekada! – Merėi ši idėja atrodė absurdiška. – Jų negali nė lyginti su tavo. Ne. Noriu, kad tavo darbai kristų į akis, bet ką manytum, jei nupirkčiau keletą augalų ir juos pasodinčiau. Taip klientai susidarytų vaizdą, kaip vazonai atrodo panaudojami praktiškai. Galėčiau vieną ar du pastatyti į priekinę vitriną, o tada likusius... Ak, reikės juos išpakuoti ir nuspręsti dirbant.

– Ar jie sandėlyje? – pasiteiravo Estrela.

– Na taip. Toje pačioje dėžėje, kurioje juos atnešei.

– Džonai, – kreipėsi Estrela. – Dėžė perrišta mėlyna juosta. Atnešk ją čia, gerai?

Labai greitai moteris jau pakavo Estrelos vazonus ir bruzdėjo ieškodamos jiems vietos parduotuvėje. Grįžusi su maišu takų vienoje rankoje Kailė puikiai suprato, kad pietų pertraukos nebus, ir perėmė bendravimą su visais

atvykusiais klientais. Tuo metu Merė ir Estrela baigė įrengti vitrinas.

Džonas pareigingai vykdė mamos nurodymus, kur pastatyti šį ar tą, nors tuo metu beveik nekalbėjo ir visą laiką šaltais raukėsi. Kai po pusvalandžio užduotis buvo baigta, jis susikišęs rankas į kišenes sustojo prie tolimos parduotuvės sienos. Atrodė, kad mielai žengtų pro vartus į privatų Liuciferio kankinimų kambarį, jei tai reikštų, jog galės iš čia nešdintis.

Dalis draugiškumo, kuri Merė pradėjo jausti jam atsiprašius, išblėso. Ar privalo elgtis taip nemaloniai? Gera nuotaika su juo bendraujant skendo lyg smegduobėje.

– Ar kitą šeštadienį dirbsi? – Estrela pasiteiravo Merės.

– Ką? Taip. Kaip visada.

– Tačiau ne po pietų, – pasitikslino Kailė. – Teisingai? Maniau, kad kitą šeštadienį dirbsiu su Kalebu.

– Oi. Teisingai. Turėčiau iš čia išeiti apie antrą valandą, tad gal galėtum užsukti anksčiau, Estrela? Ar neši daugiau savo darbų, ar norėsi pabendrauti?

– Nei tas, nei anas, – tarė Estrela šelmiškai nusišypsodama.

– Mama, – Džono tonas buvo ir įspėjantis, ir peikiantis. Ilgai tylėjęs balsas skambėjo šiurkščiai. Atrodė, kad tiksliai žino, ką sumaniusi mama, ir tam nė trupučio nepritaria.

Estrela nekreipė į jį dėmesio.

– Mano kvartalas kasmet birželį rengia vakarėlį. Turėtum užsukti. Galėtum susipažinti su kaimynais.

– Oho.

Merė mėgo vakarėlius, visada mielai į juos eidavo. Ypač vasarą lauke.

– Ji nenorės ateiti į kvartalo vakarėlį, mama, – suurzo Džonas. Ta agresyvi V tarp jo antakių vėl sugrižo.

Na, jei Merė anksčiau ir nebūtų norėjusi eiti į vakarėlį, dabar tikrai užsimanytų. Bent jau tam, kad įrodytų, kaip klydo paniurėlis misteris Ledokšnis.

– Skamba linksmai. Ar tai suneštinės vaišės? Ar turėčiau ką nors pasiimti?

– Gal pyragą? – Estrela pasilenkė tarsi norėdama neįtraukti Džono į šį pokalbį. – Ir šiek tiek pasipuošk. Yra keletas gražių vaikinų, su kuriais norėčiau tave supažindinti.

Merė prisivertė šypsotis, nes labai mylėjo Estrelą. Vis dėlto pasibaisėjo, kad Džonui girdint kalbama apie pasimatymus. Matyt, visata manė, kad vedęs Džeimsas nebuvo pakankama bausmė.

– Supratau, – tarė Merė tikėdamasi, kad pavyko nulepti tikruosius jausmus šiuo klausimu. – Galėčiau ten pasirodyti apie pusę keturių.

– Puiku, – Estrela stabtelėjo pabučiuoti Kailę į skruostą. – Sudie, mano mielosios, – ji abiem pamojavo, vėl sugriebė Džoną už alkūnės ir ištempė iš parduotuvės.

– Iki! – sušuko Merė ir papurtė galvą supratusi, kad Džonas išeidamas iš parduotuvės nė neatsigręžė. Suprantama, jis neatsisveikino.

Sudomino? Pirkite knygą
DAUGIAU NEI FLIRTAS
bene geriausia kaina ČIA

~ Per žingsnį nuo meilės 3

Kartais pirmąjį įspūdį įmanoma pakeisti.

Švytinti ir gyvybinga trisdešimt septintąjį gimtadienį atšventusi Merė Trei vėl pasirengusi vaikščioti į pasimatymus. Visi jos artimiausi draugai įsimylėję, tad ir Merė svajoja pasimėgauti romantika. Kai jos madingos parduotuvės Bruklinė nuolatinė pirkėja pasiūlo surengti Merėi aklą pasimatymą su savo sūnumi, ji neryžtingai sutinka. Galbūt vakarienė su gražiu, tvarkingu Džonu Modesto-Vitfordu nebūtų pasibaigusi visiška nesėkme, jei šis nebūtų metęs šiurkščios pastabos apie Merės amžių.

Visuomenės gynėjas Džonas Modesto-Vitfordas visiškai nepanašus į savo tėvą, suktą politiką. Jis didžiuojasi sąžiningumu ir nuoširdumu. Tačiau socialinių įgūdžių trūkumas pribloškia gražiausią moterį, su kuria Džonas kada nors yra susitikęs.

Laimė, klastingas mamos planas priverčia Merę ir Džoną ne kartą netikėtai susitikti. Jie nusprendžia priversti Džono mamą liautis gudravus ir surengia netikrą pasimatymą. Netrukus apgaulė virsta tikra draugyste – ir netikėtai karšta trauka. Ar šiems dviem užsispyrusiems žmonėms nevykusi pradžia nesutrukdys išvysti bendrą ateitį?

